BIULETYN
Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego

Warszawa, 20 czerwca 1953 r. Nr 10 (32) Poz. 37 — 49

TREŚĆ:

ZARZĄDZENIA

Poz. 37 Nr 30/Og z dnia 3.VI.1953 r. w sprawie powołania komórek zaopatrzenia na budowach kluczowych oraz zasad limitowania materiałów podstawowych dla tych budów.

Poz. 38 Nr 31/Og z dnia 5.VI.1953 r. w sprawie zasad wynagradzania biur projektów.

Poz. 39 Nr 32/Og z dnia 5.VI.1953 r. w sprawie zasad premiowania pracowników umysłowych zatrudnionych w Przedsiębiorstwie Zaopatrzenia Sprzętowego, Zakładach Remontu Sprzętu Budownictwa Przemysłowego i Zakładach Produkcji Części Zamiennych i Sprzętu Budownictwa Przemysłowego.

OKÓLNIKI

Poz. 40 Nr 29 z dnia 30.V.1953 r. w sprawie organizacji i zakresu działania organów normowania pracy w budownictwie przemysłowym.

Poz. 41 Nr 37 z dnia 8.VI.1953 r. w sprawie zapewnienia podwykonawcom prawidłowych warunków składowania materiałów na budowach.

Poz. 42 Nr 38 z dnia 11.VI.1953 r. w sprawie gospodarki materiałami pędnymi.

PISMA OKÓLNE

Poz. 43 Nr 3 z dnia 6.VI.1953 r. w sprawie rozwoju współzawodnictwa i nowatorskich metod pracy w 1953 r.

Poz. 44 Nr 34 z dnia 9.VI.1953 r. w sprawie ewidencji kosztów związanych z usługami wozaków.

Poz. 45 Nr 35 z dnia 9.VI.1953 r. w sprawie bilansu otwarcia nowopowstałych przedsiębiorstw.

Poz. 46 Nr 36 z dnia 9.VI.1953 r. w sprawie przestrzegania przepisów dotyczących księgowania rozliczeń z dostawcami za nabyte wyroby, towary, materiały i usługi.

Poz. 47 Nr 37 z dnia 9.VI.1953 r. w sprawie księgowego ujęcia i rozliczania mank, ubytków i strat na materiałach, stwierdzonych w jednostkach nadzoru inwestycyjnego, jak również nadwyżek materiałowych w tych jednostkach.

Poz. 48 Nr 38 z dnia 10.VI.1953 r. w sprawie dolnej granicy kosztów kapitalnych remontów.

INSTRUKCJA

Poz. 49 Nr 6 z dnia 6.VI.1953 r. w sprawie odpłatnego zaopatrzenia pracowników budownictwa przemysłowego w odzież specjalną.

37.

ZARZĄDZENIE Nr 30/Og. MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 3 czerwca 1953 r.

w sprawie powołania komórek zaopatrzenia na budowach kluczowych oraz zasad limitowania materiałów podstawowych dla tych budów.

W celu usprawnienia zaopatrzenia materiałowego dla budów kluczowych, ułatwienia limitowania materiałów podstawowych oraz realizowania prawidłowej gospodarki materiałowej zarządzam, co następuje:

§ 1. Dyrektorzy zjednoczeń utworzą niezwłocznie, a najpóźniej od dnia 1 lipca 1953 r. komórki zaopatrzenia na budowach kluczowych.

§ 2. 1. Zakres obowiązków i tryb powoływania komórek zaopatrzenia ustala Instrukcja, stanowiąca załącznik Nr 1 do niniejszego zarządzenia.

2. Zasady limitowania materiałów podstawowych na budowy kluczowe określa załącznik Nr 2 do niniejszego zarządzenia.

§ 3. Przez powołanie komórek zaopatrzenia nie zmniejsza się odpowiedzialności kierowników budów wynikającej z zarządzenia Nr 146 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 18 czerwca 1952 r. w sprawie obniżenia kosztów zaopatrzenia materiałowego oraz wzmożenia walki o oszczędność materiałów oraz zarządzenia Nr 16/Og z dnia 31 marca 1953 r. w sprawie wzmożenia ochrony mienia w budownictwie przemysłowym.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

w/z MINISTRA

Inż. St. Pietrusiewicz
Podsekretarz Stanu

Załącznik Nr 1 do zarządzenia Nr 30/Og Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 3 czerwca 1953 r.

INSTRUKCJA

w sprawie trybu powoływania i zakresu działania komórek zaopatrzenia na budowach kluczowych.

ROZDZIAŁ I

Postanowienia wstępne

§ 1. Komórki zaopatrzenia powinny być utworzone przede wszystkim w kierownictwie budowy generalnego wykonawcy.

W miarę potrzeby komórki zaopatrzenia mogą być powoływane w jednostkach organizacyjnych przedsiębiorstw podwykonawczych, działających na budowach kluczowych.

§ 2. Uznanie budowy za kluczową następuje w drodze odrębnych zarządzeń.

§ 3. Komórki zaopatrzenia na nowopowstających budowach kluczowych należy organizować w chwili powołania kierownictwa budowy.

§ 4. Postanowienia podane w rozdziale II niniejszej instrukcji nie dotyczą budów kluczowych będących przedsiębiorstwem lub zarządem budowlanym z uwagi na to, że na tych budowach komórki zaopatrzenia zostały już powołane.

ROZDZIAŁ II

Powoływanie komórek zaopatrzenia

§ 5. Ilość etatów pracowników komórki zaopatrzenia na budowach kluczowych powinna się mieścić w granicach 3 — 7 osób, nie wliczając w to obsady magazynu głównego i magazynów rejonowych.

§ 6. Kryteriami liczebności komórki zaopatrzenia są:
1) u głównego wykonawcy:
a) wielkość zadań produkcyjnych generalnego wykonawcy,
b) wielkość i różnorodność sortymentów przerobu własnymi siłami,
c) ilość podwykonawców,
d) wielkość planu zaopatrzenia pod względem ilości i asortymentu,
e) warunki współpracy z poszczególnymi dostawcami,
f) lokalizacja budowy w stosunku do źródeł dostaw i wynikające stąd trudności transportowo - zaopatrzeniowe.
2) u podwykonawcy: jak punkt 1) lit. b), d), e), f).

§ 7. 1. Komórka zaopatrzenia podlega zastępcy kierownika budowy do spraw administracji i zaopatrzenia, a w razie jego braku, kierownikowi budowy.

2. Kierownika i pracowników komórki zaopatrzenia powołuje dyrektor zjednoczenia na wniosek kierownika budowy kluczowej.

3. Dyrektor zjednoczenia może upoważnić kierownika budowy kluczowej do samodzielnego angażowania pracowników komórki zaopatrzenia.

4. Kierownikowi komórki zaopatrzenia przysługuje prawo do wynagrodzenia według grupy 2 — 4 Układu Zbiorowego w Budownictwie z dnia 7 maja 1949 r. wraz z późniejszymi zmianami, dodatek funkcyjny zł 227.— oraz prawo do premii według współczynnika 1,0, wypłacanej zgodnie z postanowieniami obowiązującego regulaminu premiowania.

ROZDZIAŁ III

Zakres działania komórek zaopatrzenia

§ 8. Do zakresu działania komórek zaopatrzenia budów kluczowych należy:
1) w zakresie planowania i sprawozdawczości:
a) pomoc służbie technicznej przy opracowywaniu przez nią rocznych, kwartalnych i miesięcznych planow zużycia materiałowego,
b) zgłaszanie wniosków o korektę przydziałów materiałowych,
c) sporządzanie miesięcznych i kwartalnych sprawozdań (B10 i B11) i przesyłanie kopii tych sprawozdań bezpośrednio do Centralnego Zarządu Zaopatrzenia i nadrzędnego centralnego zarządu,
d) współpraca ze służbą techniczno-produkcyjną przy ustalaniu i analizie statystycznych wskaźników zużycia materiałowego dla wyznaczonych obiektów;
2) w zakresie realizacji:
a) wykonywanie wszelkich czynności zabezpieczających realizację dostaw materiałowych,
b) prowadzenie ewidencji zamówień i ich realizacji w stosunku do materiałów przeznaczonych na pokrycie potrzeb budowy kluczowej,
c) interwencje w sprawie dostaw materiałowych;
3) w zakresie gospodarki materiałowej:
a) prowadzenie magazynów zgodnie z obowiązującymi przepisami,
b) dopilnowanie właściwego udokumentowania obrotu materiałowego,
c) organizowanie walki o oszczędność materiałów na placu budowy oraz nadzór nad jej przebiegiem,
d) zapobieganie tworzeniu się zbędnych i nadmiernych remanentów,
e) ujawnianie i zgłaszanie nadwyżek materiałowych w celu ich upłynnienia,
f) instruowanie w zakresie racjonalnej gospodarki opakowaniami, materiałami odzyskowymi itp.

ROZDZIAŁ IV

Postanowienia końcowe

§ 9. Służba zaopatrzenia zjednoczenia obowiązana jest do udzielania wszechstronnej pomocy komórkom zaopatrzenia powołanym na budowach kluczowych oraz do stałego nadzorowania ich pracy.

§ 10. Współpraca komórek zaopatrzenia ze zjednoczeniem w odniesieniu do materiałów przydzielanych odrębnie na budowy kluczowe uregulowana jest w wytycznych, stanowiących załącznik Nr 2.

Załącznik Nr 2 do zarządzenia Nr 30/Og Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 3 czerwca 1953 r.

ZASADY

limitowania podstawowych materiałów dla budów kluczowych.

1. W celu pełnego i terminowego zaopatrzenia materiałowego budów kluczowych, wprowadza się limitowanie niektórych podstawowych materiałów.

2. Poza przypadkami, których przydziały dla budów kluczowych wyodrębnione są w planach państwowych, limitowanie materiałów dla pozostałych budów kluczowych następuje w niżej podanym trybie:
1) dla budów, prowadzonych przez przedsiębiorstwa nadzorowane przez centralne zarządy: Północ, Południe, Śląsk i Zachód — przydziały dokonywane są wprost na budowy kluczowe w ramach rozdzielnika resortowego,
2) dla budów, prowadzonych przez przedsiębiorstwa nadzorowane przez centralne zarządy: Wodno-Inżynieryjny, Lądowo-Inżynieryjny, Konstrukcji Stalowych, Montażu Urządzeń Elektrycznych, Instalacji Przemysłowych oraz przez zjednoczenia: Budowy Pieców Przemysłowych i Robót Zmechanizowanych — przydziały dokonywane są przez wymienione centralne zarządy i zjed-

noczenia w granicy ogólnej puli otrzymanych materiałów.

3. Limitowanie obowiązuje w stosunku do niżej wyszczególnionych materiałów, które w decydującym stopniu warunkują terminowe wykonanie robót:

1) stal w grupie kontyngentowej 14, 15, 17 i 19,
2) rury stalowe kontyngentowe 36 i 41,
3) rury żeliwne wodociągowe o śred. powyżej 300 mm,
4) cement,
5) cegła,
6) drewno,
7) linki aluminiowe,
8) linki stalowo-aluminiowe,
9) kable energetyczne,
10) kable antygrony.

4. Podstawą przyznania wydzielonych przydziałów są:

1) zatwierdzone kompleksowe plany zaopatrzenia,
2) wnioski o korektę dotychczasowych przydziałów uzasadnione zmianą względnie zwiększeniem asortymentów prowadzonych robót.

5. Przydziały przyznawane będą zjednoczeniom (przedsiębiorstwom) dla jednostek, które prowadzą roboty na budowie kluczowej z wyraźnym wskazaniem wielkości przydziału dla każdej budowy, której dotyczą.

6. Materiały przydzielane na budowę kluczową powinny być zamawiane przez zjednoczenie oddzielnie od pozostałych materiałów, przy czym zjednoczenie nie ma prawa przerzucać ich na zaspokojenie potrzeb innych budów niż podane w rozdzielniku.

7. Ewidencję realizacji przydziałów prowadzi komórka zaopatrzenia budowy kluczowej (zgodnie z zarządzeniem Nr 97 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 22 kwietnia 1952 r.).

Służba zaopatrzenia w zjednoczeniu prowadzi ewidencję wykorzystania przydziałów na każdą budowę kluczową.

8. W zakresie wewnętrznego rozdziału materiałów na budowie kluczowej obowiązuje zapewnienie w pierwszym rzędzie pełnego zaopatrzenia obiektom, które stanowią produkcyjny i technologiczny kompleks rozruchowy.

9. Jeżeli realizacja przydziałów na budowy kluczowe napotyka na trudności, zjednoczenie ma obowiązek wykorzystania wszystkich posiadanych środków materiałowych (przeadresowanie dostaw lub przerzut materiałów) celem niedopuszczenia do przestoju. Materiały przekazane na rzecz budowy kluczowej kosztem innych budów nie mogą być traktowane jako zwiększenie przydziałów.

10. W przypadku zmiany wielkości lub asortymentu potrzeb materiałowych, powodujących konieczność korekty dotychczasowego przydziału, pokrycie potrzeb budowy kluczowej następuje na podstawie odrębnych wniosków popartych wyliczeniem z wykorzystania dotychczasowego przydziału.

Wnioski podwykonawców wymagają zatwierdzenia generalnego wykonawcy.

11. Wyliczenie, o którym mowa w punkcie poprzednim powinno zawierać następujące dane:

a) posiadany przydział (na dany okres przydziałowy),
b) przychód (realizacja przydziału),
c) zapas na początek okresu przydziałowego,
d) zużycie od początku okresu przydziałowego,
e) posiadany aktualnie zapas materiału (na dzień . . . . .),
f) planowe zużycie na okres . . . . . (wymienić jaki),
g) planowany zapas na dzień . . . . .

Zapotrzebowanie wynika z zestawienia f + g — e, a po uwzględnieniu

— pozostałość przydziału do realizacji . . . . .

niezbędny dodatkowy przydział wyniesie . . . .

12. Podane w punkcie 11-ym wyliczenie wymaga stwierdzenia przez naczelnego inżyniera, że zużycie danego materiału było uzasadnione wykonaną produkcją i że obowiązujące normy zużycia zostały zachowane

Treść oświadczenia powinna przykładowo posiadać następujące brzmienie:

„Stwierdzam, że zużycie przydzielonego materiału (pkt. 11 lit. d) wyliczenia) jest uzasadnione wykonanymi zadaniami produkcyjnymi, zaś zużycie planowe (pkt. 11 lit. f) wyliczenia) jest uzasadnione planowymi zadaniami produkcyjnymi".

13. Po otrzymaniu wniosku zjednoczenie ma obowiązek dokonać analizy możliwości zmian w wewnętrznym podrozdzielniku, pozwalających na zaspokojenie potrzeb budowy kluczowej w ramach ewentualnych środków własnych.

14. W przypadku, gdy wniosek budowy kluczowej nie może być załatwiony w trybie pkt. 13-go, zjednoczenie (przedsiębiorstwo) przesyła go po zaopiniowaniu do Centralnego Zarządu Zaopatrzenia lub nadrzędnego centralnego zarządu względnie zjednoczenia bezpośrednio podległego Ministrowi, w zależności od tego czy zapotrzebowanie pochodzi od jednostki ogólno-budowlanej czy specjalizowanej.

15. O ile zachodzi obawa zahamowania robót na budowie kluczowej, każdy uzasadniony wniosek o dodatkowy przydział — niezależnie od tego czy znajduje pokrycie w środkach własnych zjednoczenia czy też wymaga przydziału z zewnątrz — winien być przez zjednoczenie natychmiast załatwiony w trybie określonym w punkcie 9.

16. W przypadku gdy wniosek budowy nie może być zaspokojony w ramach własnych środków zjednoczenia, zjednoczenie ma prawo do potrącania z uzyskanego dodatkowego przydziału takich ilości, które w myśl punktu 15-go zostały skierowane na budowę kluczową kosztem innych budów.

17. Centralny Zarząd Zaopatrzenia, centralne zarządy specjalizowane lub zjednoczenia bezpośrednio podległe Ministrowi, po otrzymaniu wniosku o dodatkowy przydział obowiązane są niezwłocznie a najdalej w ciągu dni 10-ciu powiadomić zainteresowane jednostki o decyzji w przedmiocie:

a) przyznania żądanych materiałów w drodze zmiany w obowiązującym rozdzielniku,
b) wystąpienia resortu do władz nadrzędnych o zwiększenie przydziałów.

18. Jeżeli w czasie prowadzenia robót na budowach kluczowych zostanie stwierdzony nadmiar artykułów przydzielonych, każda nadwyżka powinna być zgłoszona do zjednoczenia.

19. Zjednoczenie ogólno-budowlane powiadamia niezwłocznie Centralny Zarząd Zaopatrzenia, a jednostki specjalizowane swoje nadrzędne centralne zarządy lub zjednoczenia bezpośrednio podległe Ministrowi o zgłoszonej nadwyżce w trybie okólnika Nr 4 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 22 stycznia 1953 r. oraz pisma okólnego CZZ Nr 3 z dnia 24 stycznia 1953 r., stawiając jednocześnie uzasadnione wnioski co do sposobu zagospodarowania nadwyżkami.

20. Gospodarowanie nadwyżkami materiałowymi należy do Centralnego Zarządu Zaopatrzenia, centralnych zarządów specjalizowanych lub zjednoczeń bezpośrednio podległych

Ministrowi w zależności od tego czy nadwyżki zostały zgłoszone przez zjednoczenia ogólno-budowlane czy też jednostki specjalizowane.

21. Z uwagi na zakończony w stosunku do szeregu materiałów okres przydziałowy, niniejsze zasady będą miały w roku 1953 ograniczone zastosowanie, natomiast pełna ich realizacja powinna być zapewniona najdalej od stycznia 1954 r.

38.

ZARZĄDZENIE Nr 31/Og.

MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 5 czerwca 1953 r.

w sprawie zasad wynagradzania pracowników biur projektów.

W związku z zarządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 86 z dnia 28 marca 1953 r. (Biuletyn PKPG Nr 10, poz. 54) zarządzam, co następuje:

§ 1. W regulaminie premiowania pracowników biur projektów, stanowiącym załącznik Nr 2 do zarządzenia Nr 149 Ministra Budownictwa Przemysłowego z 27 czerwca 1952 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników biur projektów wprowadza się następującą zmianę:

§ 8 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) wykonanie planu produkcji, wyrażonego w kosztach dokumentacji technicznej ustalonej na podstawie cen niezmiennych podanych w planie rocznym, pod warunkiem wykonania planu wydajności w 100%, oraz rzeczowego planu produkcji przynajmniej w 90%".

§ 2. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 stycznia 1953 r.

w/z MINISTRA

Inż. St. Pietrusiewicz
Podsekretarz Stanu

39.

ZARZĄDZENIE Nr 32/Og.

MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 5 czerwca 1953 r.

w sprawie zasad premiowania pracowników umysłowych zatrudnionych w Przedsiębiorstwie Zaopatrzenia Sprzętowego, Zakładach Remontu Sprzętu Budownictwa Przemysłowego i Zakładach Produkcji Części Zamiennych i Sprzętu Budownictwa Przemysłowego.

W celu dostosowania zasad regulaminu premiowania pracowników umysłowych zatrudnionych w Zakładach Remontu Sprzętu Budownictwa Przemysłowego do postępu organizacyjno-technicznego w pracach remontowych zarządzam, co następuje:

§ 1. § 6 pkt. 3 regulaminu premiowania, stanowiącego załącznik Nr 2 do zarządzenia Nr 242 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 27 listopada 1952 r. w sprawie zasad premiowania pracowników umysłowych zatrudnionych w Przedsiębiorstwie Zaopatrzenia Sprzętowego, Zakładach Remontu Sprzętu Budownictwa Przemysłowego i Zakładach Produkcyjnych Części Zamiennych i Sprzętu Budownictwa Przemysłowego otrzymuje brzmienie:

„Za jednostkę remontową przyjmuje się remont kapitalny lokomotywki spalinowej na tor 600 mm, wymagający nakładu pracy w ilości 1.000 normogodzin".

§ 2. W miejsce tabeli norm czasu na naprawy główne ciężkiego sprzętu budowlanego, stanowiącej załącznik Nr 3 do powołanego zarządzenia wprowadzam tabelę, stanowiącą załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 3. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 stycznia 1953 r.

w/z MINISTRA

Inż. St. Pietrusiewicz
Podsekretarz Stanu

Załącznik do zarządzenia Nr 32/Og.
Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 5 czerwca 1953 r.

TABELA NORM CZASU

na naprawy główne ciężkiego sprzętu budowlanego.

L. p.	Nazwa i charakterystyka sprzętu	Norma czasu w godz.	Jednostek remontowych	Uwagi
1	2	3	4	5
1.	Koparka Insley 0,3 m^3			
2.	„ Nordest 0,3 „			
3.	„ O. K. 0,3 „	2010	2,01	
4.	„ Nordest 0,45 „			
5.	„ Em — 182 wielonacz. 0,45 m^3	2310	2,31	
6.	„ Lima 0,5 m^3			
7.	„ Mukag 0,5 „			
8.	„ O. K. 0,5 „			
9.	„ Abus 0,5 „			
10.	„ OM — 202 0,5 „			
11.	„ Bünger 0,5 „			
12.	„ Pedershaal 0,5 „			

1	2	3	4	5
13.	Koparka Skoda D-500 0,5 m³			
14.	„ Bucyrus 0,5 „			
15.	„ ET — 251 wielonacz.			
16.	„ E — 505 0,5 m³			
17.	„ Fiorentini 0,5 „			
18.	„ Link Belt 0,5 „	2690	2,69	
19.	„ Asbrinks 0,65 „			
20.	„ Landswerk 0,65 „			
21.	„ Bleichert frez. 0,65 „	2940	2,94	
22.	„ Aufbau 0,75 „			
23.	„ Abus 0,75 „			
24.	„ Wielson 0,75 „		3,14	
25.	„ O.K. 0,75 „			
26.	„ Wesserhutte 0,75 „			
27.	„ Demag 0,75 „			
28.	„ Boom-Belgie 0,75 „			
29.	„ Dolberg 0,75 „	3490	3,49	
30.	„ Menck H. 1 „			
31.	„ W.D. 1000 1 „			
32.	„ Bondy 1 „			
33.	„ E-1003 1 „	3950	3,95	
34.	„ Menck Skoda 1,25 „	4170	4,17	
35.	„ Menck-Hanbr. 1,5 „	4540	4,54	
36.	„ „ „ 2.— „	4850	4,85	
37.	„ Buckau Wolf wielonaczyn.	4750	4,75	
38.	Spycharka Caterpillar D4	1570	1,57	
39.	„ „ D6	1695	1,70	
40.	„ „ D7	1950	1,95	
41.	„ „ D8	2230	2,23	
42.	„ „ R4	1570	1,57	
43.	„ D-157(B-80)	1950	1,95	
44.	„ D-159(DU-54) HTZ	1570	1,57	
45.	„ Demag 130 KM	2230	2,23	
46.	„ Fiat	1570	1,57	
47.	„ International	1760	1,76	
48.	Lokom. spalinowa Asbrinks DL20	1000	1,0	
49.	„ „ wszystkie inne	1500	1,5	
50.	„ elektryczna	750	0,75	
51.	„ parowa tor 600 mm	2600	2,6	
52.	„ „ „ 750 mm	2800	2,8	
53.	„ „ „ 900 mm	3100	3,1	
54.	Ciągniki D.T.54 HTZ	1360	1,36	
55.	„ Fiat	1360	1,36	
56.	„ Cletrac	1200	1,2	
57.	„ S-80	1700	1,7	
58.	„ Caterp. D-6			
59.	Dźwig samojezdny Neal 1 t.	1000	1,—	
60.	„ „ Crane-Car 1,8 t.			
61.	„ „ International			
62.	„ „ Neal 4 t.			
63.	„ „ O.K.			
64.	„ „ Tracson 2 t.	2690	2,69	
65.	„ „ Berg 3 t.			
66.	„ „ Gross 1,5 t.			
67.	„ „ Neal 1,5 t.			
68.	„ „ Neal 2 t.			
69.	„ „ Zis 3 t.	1500	1,5	
70.	„ „ Boilant			
71.	„ „ Janwerec	1900	1,9	
72.	„ „ Larwin 5 t.			
73.	„ „ Weitz 5 t.	2010	2,01	
74.	Kocioł parowy S. Galleway'a do 15 m²	800	0,8	
75.	„ „ płomiennicowy do 20 m²	1050	1,05	

1	2	3	4	5
76.	Lokomobila do 35 KM	1500	1,5	
77.	„ pow. 35 KM	1600	1,6	
78.	„ samojezdna	2750	2,75	
79.	Ładowarka Abus 40 m³/godz.	1680	1,68	
80.	„ B.S.60 40 m³/godz.	1680	1,68	
81.	„ Chasseside 0,5m³	1080	1,08	
82.	„ T 107 160 T/g	2540	2,54	
83.	Żurawie i dźwigi: Bauhilfer	690	0,69	
84.	Derrick 5 t.	1180	1,18	
85.	„ 10 t.	1480	1,48	
86.	Faure	650	0,65	
87.	Loeb Wolf 3 t.	2250	2,25	
88.	„ 4 t.	2650	2,65	
89.	Maschinanbau 6 t.	2800	2,80	
90.	S.B.W. 1 3 t.	2250	2,25	
91.	S.B.K. 3	2650	2,65	
92.	W.S.K. 3	2650	2,65	
93.	Wolf 4 t.	2650	2,65	
94.	„ 5 t.	2750	2,75	
	Kafary:			
95.	młot 1250 kg			
96.	„ 1000 „	170	0,17	
97.	Pale Franki D-15	3100	3,10	
98.	„ „ R-23	3360	3,36	
99.	„ „ D-XII	3100	3,10	
100.	„ „ D-X	3100	3,10	
101.	Kafar Asbrinks spalin. 7 t.	4035	4,04	
102.	„ „ „ 3 „	2690	2,69	
103.	„ „ „ 1 „	2310	2,31	
	Sprzęt drogowy z siln. spal.:			
104.	Wykańczarka drogowa	1200	1,20	
105.	Ubijak wielomłotowy	1900	1,90	
106.	Rozdzielacz betonu	750	0,75	
107.	Betoniarka drogowa	1600	1,60	
	Sprzęt drogowy z siln. Diesla			
108.	Finiszar			
109.	Wykańczarka drogowa	1270	1,27	
110.	Ubijak wielomłotowy	1970	1,97	
111.	Rozdzielacz betonu	800	0,80	
112.	Betoniarka drogowa	1680	1,68	
113.	Spawarka z siln. niskoprężnym	750	0,75	
114.	„ „ wysokoprężnym	880	0,88	
115.	„ „ elektr. wir.		0,33	
116.	„ „ transf.		0,25	
117.	Pompa do betonu Abus 15 m³/g	750	0,75	
118.	„ „ P. Z. Cojman 20 „	900	0,90	
119.	„ „ Holzman 15 „	750	0,75	
120.	„ „ Pumperet 20 „	900	0,90	
	Silniki elektryczne 3 faz.:			
121.	do 0,5 KW	30	0,03	
122.	0.6 — 1,5 „	31	0.03	
123.	1,6 — 5 „	43	0.04	
124.	5,1 — 6 „	48	0,04	
125.	6,1 — 10 „	53	0.05	
126.	10,1 — 15 „	87	0.09	
127.	15,1 — 25 „	96	0,10	
128.	25,1 — 50 „	114	0,11	
129.	50,1 — 75 „	144	0,14	
130.	75,1 — 100 „	174	0.17	
131.	100,1 — 150 „	210	0,21	

1	2	3	4	5
	Silniki prądu stałego (prądnice)			
132.	3 KW	96	0,10	
133.	6 „	132	0,13	
134.	15 „	186	0,19	
135.	30 „	276	0,28	
136.	50 „	378	0,38	
	Silniki spalinowe wysokoprężne			
137.	do 15 KM	140	0,14	
138.	„ 30 „	180	0,18	
139.	„ 65 „	260	0,26	
140.	„ 100 „	340	0,34	
141.	„ 150 „	440	0,44	
	Silniki spalinowe niskoprężne			
142.	do 6 KM	75	0,08	
143.	„ 15 „	90	0,09	
144.	„ 30 „	110	0,11	
145.	„ 50 „	140	0,14	
146.	„ 90 „	180	0,18	
147.	Sprężarka ropowa od 3—6 m³/min.	750	0,75	
148.	„ „ pow. 6 „	1000	1,00	
149.	„ benzynowa od 3—6 „	600	0,60	
150.	„ „ pow. 6 „	800	0,80	
151.	„ elektryczna od 3—6 „	400	0,40	
152.	„ „ pow. 6 „	550	0,55	
153.	Walec drogowy spalinowy do 8 t.	1250	1,50	
154.	„ „ „ do 16 „	1400	1,7	
155.	„ „ parowy ponad 10 „	2800	2,80	
156.	Zgarniarka D-147 6 m³	800	0,80	
157.	„ D-183 2,25 m³	575	0,58	
158.	„ Gargal 8,75 m³	1000	1,00	
159.	„ LP-D 6 m³	800	0,80	
160.	„ Le Tourneau 6 m³	800	0,80	
161.	Betoniarki powyżej 400 l	800	0,8	

40.

OKÓLNIK Nr 29
MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 30 maja 1953 r.

w sprawie organizacji i zakresu działania organów normowania pracy w budownictwie przemysłowym.

Na podstawie uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 12 maja 1950 r. w sprawie organizacji normowania pracy (Biuletyn PKPG Nr 10, poz. 126) oraz zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 22 maja 1950 r. w sprawie powoływania i zakresu działania organów normowania pracy (Biuletyn PKPG Nr 11, poz. 140) polecam, co następuje:

§ 1. Organami normowania pracy w budownictwie przemysłowym są:

1) w jednostkach organizacyjnych produkcji podstawowej oraz w tych jednostkach organizacyjnych produkcji pomocniczej i zaplecza, w których jest to uzasadnione ilością zatrudnionych, charakterem i rodzajem produkcji— stanowiska normowania pracy, w służbach technicznych,
2) w zarządach przedsiębiorstw (zjednoczeń) stanowiska normowania pracy w działach technicznych,
3) w centralnych zarządach i zjednoczeniach podległych bezpośrednio Ministrowi — stanowiska normowania pracy w działach technicznych,
4) w Ministerstwie — Wydział Norm Pracy w Departamencie Zatrudnienia i Płac,
5) działające przy właściwych jednostkach organizacyjnych — Zakładowe, Branżowe i Główna Komisja Norm Pracy.

§ 2. Stanowiska normowania pracy mogą być jedno- lub wieloosobowe.

§ 3. W jednostkach organizacyjnych produkcji pomocniczej i zaplecza, w których brak uzasadnienia dla utworzenia oddzielnego stanowiska normowania pracy, czynności z zakresu normowania pracy wykonuje odpowiednio pouczony (przeszkolony) pracownik wyznaczony przez kierownika danej jednostki (jako czynność dodatkową).

§ 4. Do stanowisk normowania pracy w centralnych zarządach i zjednoczeniach podległych bezpośrednio Ministrowi należy:

1) opracowywanie zarządzeń i instrukcji z zakresu normowania prac właściwych dla danej branży,
2) nadzór nad prawidłowym stosowaniem w przedsiębiorstwach obowiązujących norm pracy,

3) badanie prawidłowości stosowanych norm pracy i inicjowanie zmian,
4) wprowadzenie norm pracy w podległych przedsiębiorstwach,
5) zbieranie i opracowywanie materiałów dla Branżowych Komisji Norm Pracy i prowadzenie jej technicznego sekretariatu,
6) instruktaż i nadzór nad działalnością organów normowania pracy,
7) współdziałanie w szkoleniu pracowników normowania pracy,
8) analizowanie i opracowywanie zbiorczych sprawozdań z zakresu normowania pracy.

§ 5. Do stanowisk normowania pracy w zarządach przedsiębiorstw (zjednoczeń), należy:
1) nadzór nad pracą stanowisk normowania pracy i wykonywaniem zarządzeń w przedmiocie normowania pracy w podległych jednostkach organizacyjnych,
2) kontrola prawidłowości stosowania norm pracy oraz wnioskowanie o ich zmianie,
3) wnioskowanie do zatwierdzenia norm zakładowych zgodnie z obowiązującymi przepisami,
4) analizowanie metod pracy przodowników pracy i współdziałanie w ich rozpowszechnianiu w porozumieniu z komórką racjonalizacji,
5) kontrola wystawionych zleceń akordowych,
6) opracowywanie planów objęcia nowych robót normowaniem pracy,
7) prowadzenie ewidencji norm pracy,
8) kontrola działalności i współpraca z Zakładowymi Komisjami Norm Pracy,
9) instruktaż i szkolenie pracowników normowania pracy,
10) organizowanie pomocy dla pracowników niewykonujących norm pracy przez instruowanie i szkolenie.

§ 6. Określony w § 5 niniejszego okólnika zakres działania stanowisk normowania pracy w zarządach przedsiębiorstw (zjednoczeń) stosuje się odpowiednio do stanowisk normowania pracy w zarządach budowlanych i budowlano-montażowych.

§ 7. 1. Zakres działania stanowisk normowania pracy na budowach oraz w jednostkach organizacyjnych produkcji pomocniczej i zaplecza został ustalony w instrukcji stanowiącej załącznik do zarządzenia Ministra Budownictwa Przemysłowego Nr 157 z dnia 27 października 1951 r. w sprawie zakresu działania i zaszeregowania techników normowania pracy oraz w sprawie sposobu prowadzenia ewidencji rezultatów pracy.

2. Działalność Zakładowych, Branżowych i Głównej Komisji Norm Pracy regulują odrębne przepisy.

§ 8. 1. Zakres działania jednego technika normowania pracy obejmuje:
1) jedną lub kilka budów prowadzonych przez jeden zarząd budowy o ile planowana na nich liczba zatrudnionych pracowników, których praca podlega normowaniu wynosi co najmniej 200 osób, lecz nie więcej niż 500. Przy stanie zatrudnienia znacznie przekraczającym 200 osób, technik normowania pracy powinien mieć do pomocy wyszkolonych chronometrażystów. W przedsiębiorstwach specjalizowanych przy niewielkich składach brygad roboczych oraz ich znacznym rozproszeniu na budowach można tworzyć stanowiska techników normowania pracy, obejmujące mniejszą ilość zatrudnionych;
2) jednostkę organizacyjną produkcji pomocniczej lub zaplecza z uwzględnieniem § 3 niniejszego okólnika.

2. Obsadę ilościową stanowisk normowania pracy w zarządach budowlanych względnie budowlano-montażowych oraz w zarządzie przedsiębiorstw (zjednoczeń) należy uzależnić od branżowości (specyfiki względnie różnorodności) produkcji, struktury organizacyjnej i stanu zatrudnienia pracowników produkcyjnych w jednostkach podległych.

3. Obsadę ilościową stanowisk normowania pracy w centralnych zarządach należy uzależnić od ilości podległych jednostek i rodzaju produkcji.

§ 9. 1. Technicy normowania pracy powinni posiadać ukończony kurs technicznego normowania pracy i praktykę w budownictwie przemysłowym. Obsadzenie stanowiska technika normowania pracy przez osobę nie posiadającą powyższych kwalifikacji wymaga zgody jednostki nadzorującej.

2. Przesunięcie technika normowania pracy na inne stanowisko winno być uzgodnione z właściwym centralnym zarządem, a odnośnie pracowników normowania pracy w centralnych zarządach — z Departamentem Zatrudnienia i Płac.

3. W przedmiocie uposażenia, do kierowników stanowisk normowania pracy w centralnych zarządach i zjednoczeniach, mają zastosowanie postanowienia § 5 Instrukcji stanowiącej załącznik do zarządzenia Nr 157 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 27 października 1951 r. dotyczące kierowników sekcji normowania pracy.

4. Tytuł starszego technika normowania pracy przysługuje technikowi normowania pracy posiadającemu kwalifikacje zawodowe (pkt 1) oraz pełniącemu samodzielną funkcję.

§ 10. 1. Okólnik niniejszy wchodzi w życie z dniem podpisania.

2. Z dniem wejścia w życie niniejszego okólnika nie należy stosować zarządzenia Ministra Budownictwa z dnia 11 lipca 1950 r. L. dz. VI/3/2077/50 w sprawie powołania organów normowania pracy w budownictwie.

w/z MINISTRA

Inż. St. Pietrusiewicz
Podsekretarz Stanu

41.

OKÓLNIK Nr 37

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 8 czerwca 1953 r.

w sprawie zapewnienia podwykonawcom prawidłowych warunków składowania materiałów na budowach.

Inspekcje gospodarki materiałowej oraz pisemne meldunki z terenu stwierdzają, że generalni wykonawcy zaniedbują obowiązki, wynikające z zarządzenia Nr 36 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 19 lutego 1952 r. w sprawie generalnego wykonawstwa (Biuletyn Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego Nr 3(10), poz. 16), a w szczególności obowiązek urządzenia placu budowy z uwzględnieniem potrzeb zarówno własnych jak i podwykonawców (budowa baraków mieszkalnych, magazynów itp.).

Brak odpowiednich magazynów lub wydzielonych składowisk powoduje u podwykonawców:
— niedostateczne zabezpieczenie materiałów przed kradzieżą,
— składowanie cennych materiałów w nieodpowiednich warunkach, przez co tracą one wartość użytkową lub ulegają zniszczeniu,

— nieporządek na placach budów powodujący trudności przy ustalaniu do kogo należą materiały i odpowiedzialności za prawidłową gospodarkę nimi.

Stan ten jest sprzeczny z postanowieniami zarządzenia Nr 146 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 18 czerwca 1952 r. w sprawie obniżenia kosztów zaopatrzenia materiałowego oraz wzmożenia walki o oszczędność materiałów (Biuletyn Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego Nr 9/16, poz. 61).

W związku z powyższym w celu zapewnienia podwykonawcom prawidłowych warunków składowania materiałów na budowach polecam, co następuje:

§ 1. Generalni wykonawcy:

1) w terminie do dnia 10 lipca 1953 r. ustalą wspólnie z podwykonawcami i z inwestorami potrzeby podwykonawców na poszczególnych budowach w zakresie:
   a) magazynów krytych i wiat,
   b) składowisk otwartych,

   łącznie z zabezpieczeniem ich przed kradzieżą,
2) w terminie do dnia 15 sierpnia 1953 r. zrealizują ustalone potrzeby przez:
   a) udostępnienie podwykonawcom posiadanych już pomieszczeń magazynowych, wiat lub zbudowanie nowych,
   b) wydzielenie odpowiednich składowisk,
   c) odgrodzenie w miarę możności składowisk i wiat z cennymi lub drobnymi materiałami od placów budów.

§ 2. Generalni wykonawcy i podwykonawcy w terminie do dnia 15 sierpnia 1953 r. oznaczą wszystkie magazyny i składowiska na placach budów zgodnie z postanowieniami zarządzenia Nr 195 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 28 sierpnia 1952 r. (Biuletyn Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego Nr 12/19, poz. 83).

§ 3. 1. Zjednoczenia (przedsiębiorstwa) prowadzące roboty na placach budów jako podwykonawcy złożą do dnia 25 sierpnia 1953 r. do nadrzędnego centralnego zarządu meldunki stwierdzające stopień zabezpieczenia przez generalnych wykonawców prawidłowych warunków składowania materiałów z wskazaniem budów, na których zadania nie zostały przez generalnych wykonawców spełnione.

2. Centralne zarządy wymienione w ust. 1 oraz jednostki podległe bezpośrednio Ministrowi Budownictwa Przemysłowego złożą w terminie do dnia 31 sierpnia 1953 r. do Centralnego Zarządu Zaopatrzenia zbiorcze meldunki z wykonania zadań wymienionych w niniejszym okólniku.

§ 4. Wykonanie zadań powinno nastąpić przy zastosowaniu jak najdalej idących oszczędności materiałowych przez zmobilizowanie posiadanych rezerw i wykorzystanie odpadów.

§ 5. Inspekcje zaopatrzenia wszystkich szczebli organizacyjnych obowiązane są kontrolować wykonywanie poleceń zawartych w niniejszym okólniku oraz przestrzeganie przez generalnych wykonawców postanowień cytowanego na wstępie zarządzenia.

§ 6. Dyrektorzy centralnych zarządów nadzorujący zjednoczenia (przedsiębiorstwa) występujące na placach budów jako generalni wykonawcy obowiązani są dopilnować wykonania postanowień niniejszego okólnika.

§ 7. Okólnik niniejszy wchodzi w życie z dniem podpisania.

DYREKTOR GENERALNY

Inż. Fr. Topolski

42.

OKÓLNIK Nr 38

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 11 czerwca 1953 r.

w sprawie gospodarki materiałami pędnymi.

Wobec stwierdzenia niezgodnego z postanowieniami uchwały Rady Ministrów z dnia 3 stycznia 1953 r. w sprawie zniesienia bonowego zaopatrzenia, regulacji cen, ogólnej podwyżki płac i zniesienia ograniczeń w handlu nadwyżkami produktów rolniczych — gospodarowania materiałami pędnymi, a mianowicie, wydawania przez jednostki gospodarki uspołecznionej zakontraktowanym przewoźnikom nieuspołecznionym talonów na materiały pędne, względnie materiałów pędnych w naturze i rozliczania należności za te materiały po cenach ustalonych dla gospodarki uspołecznionej, poleca się, co następuje:

1. Jednostki organizacyjne budownictwa przemysłowego w terminie do dnia 8 lipca 1953 r. przeprowadzą kontrolę:
   a) gospodarki materiałami pędnymi,
   b) rachunków składanych przez przewoźników nieuspołecznionych za wykonywane usługi.
2. Zjednoczenia (przedsiębiorstwa) budownictwa przemysłowego w terminie do dnia 15 lipca 1953 r. powiadomią właściwe centralne zarządy o wynikach przeprowadzonej kontroli.

GENERALNY DYREKTOR

Inż. J. Sitowski

43.

PISMO OKÓLNE Nr 3

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

PEŁNOMOCNIK MINISTRA DLA UPOWSZECHNIENIA NOWYCH METOD PRACY

z dnia 6 czerwca 1953 r.

w sprawie rozwoju współzawodnictwa i nowatorskich metod pracy w r. 1953

Analiza sprawozdań z rozwoju współzawodnictwa pracy za I-szy kwartał 1953 r. w porównaniu z IV kwartałem 1952 r. oraz liczne inspekcje przeprowadzone w I kwartale 1953 r. wykazały szereg niedociągnięć ze strony dyrektorów i kierowników niektórych jednostek administracyjnych Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego wpływających ujemnie i demobilizująco na załogi czy brygady bądź też poszczególnych robotników podejmujących liczne zobowiązania dla przyspieszenia wykonania planów produkcyjnych i podniesienia jakości wykonywanych robót.

Niedociągnięcia te wynikające na skutek nieprzestrzegania przez dyrekcje niektórych centralnych zarządów i zjednoczeń wydzielonych zarządzeń Ministra Budownictwa Przemysłowego a w szczególności zarządzeń nr 125 z dnia 29.5.1952 i nr 148 z dnia 25.6.1952 stanowiących podstawę do przygotowania przez aparat administracyjny wszystkich podległych jednostek jak najdogodniejszych warunków dla umasowienia twórczej inicjatywy naszej klasy robotniczej zmierzającej do przyspieszenia wykonania zadań produkcyjnych i podniesienia jakości wykonywanych robót.

W związku z powyższym Biuro Pełnomocnika Ministra zobowiązuje wszystkich dyrektorów centralnych zarządów i zjednoczeń wydzielonych do przeanalizowania powyższych zagadnień i wydania poleceń jednostkom im podległym celem:

1. Ścisłego wykonywania przez kierowników wszystkich jednostek administracyjnych zarządzeń Ministra Budownictwa Przemysłowego nr 125 z dnia 29.5.1952 r. i nr 148 z dnia 25.6.1952 r. ze szczególnym zwróceniem uwagi na § 8 zarządzenia nr 125.

2. Niezwłocznego obsadzenia wakujących etatów referentów współzawodnictwa pracy przy czym obsadzanie etatów pracownikami nie wyszkolonymi jest niedopuszczalne.

3. Nieprzenoszenia wyszkolonych referentów współzawodnictwa do innych działów pracy.

4. Odciążenia referentów współzawodnictwa na budowach liczących powyżej 500 pracowników od pełnienia dodatkowych funkcji za wyjątkiem wynalazczości pracowniczej.

5. Wzmocnienia obsady referatów współzawodnictwa na budowach liczących powyżej 1000 pracowników a mających duży rozrzut przez dodanie referentowi współzawodnictwa pomocy czysto biurowej tak by referent maksimum czasu poświęcał na propagandę, organizację i inspekcję współzawodnictwa w terenie.

6. Zwiększenia ilości i jakości przeprowadzanych inspekcji w terenie przez referentów współzawodnictwa wszystkich szczebli z obowiązkiem przesyłania protokółów poinspekcyjnych do komórek współzawodnictwa wyższego szczebla.

7. Doprowadzenia do stanu używalności posiadanych przez zjednoczenia pomp do zapraw i kompresorów oraz zkompletowania potrzebnego do nich osprzętu z tym, że odpowiedzialnością za stan w/w sprzętu i zdolność do pracy należy obciążyć głównych mechaników zjednoczeń.

8. Przestrzegania przez kierowników budów założeń planu postępu technicznego na rok 1953 odnośnie wykonywania tynków i szlicht drobnoziarnistych brygadami mechanicznego tynkowania z obowiązkiem szczególnie wnikliwego analizowania harmonogramów tyczących tych robót wraz z przygotowaniem potrzebnego zaplecza materiałowego i sprzętowego z takim dobraniem czasu by nie następowały przestoje w pracy brygad mechanicznego tynkowania w trakcie ich przerzutów.

9. Nałożenia obowiązku na inspektorów działów technicznych i produkcji podległych jednostek administracyjnych by ci ostatni w czasie przeprowadzania inspekcji na budowach analizowali harmonogramy odnośnie wykonywania tynków mechanicznie ze szczególnym uwzględnieniem Katalogu Norm i Stawek Jednostkowych oraz wyniki analiz uwidaczniali w protokółach poinspekcyjnych.

W wypadku gdy przewidywany harmonogramem metraż tynków do wykonania pozwoli na wykonywanie ich mechanicznie inspekcjonujący j/w zlecą kierownikowi budowy mechaniczne wykonywanie tynków a w braku wyszkolonej na danej budowie brygady mechanicznego tynkowania zwrócą się za pośrednictwem właściwego zjednoczenia do Biura Pełnomocnika Ministra celem przysłania instruktorów.

Na kierowniku budowy ciąży obowiązek zawiadomienia kierownika działu produkcji odnośnego zjednoczenia o froncie robót dla brygady mechanicznego tynkowania oraz poprzez dział głównego mechanika zjednoczenia dopilnowania nadesłania na budowę właściwego sprzętu.

10. Kierownik działu produkcji właściwego zjednoczenia po otrzymaniu meldunku o froncie robót dla brygady mechanicznego tynkowania porozumie się z głównym mechanikiem zjednoczenia celem sprawdzenia stanu maszyn oraz dopilnuje wysłania ich na budowę w oznaczonym terminie.

11. W wypadku niepełnego wykorzystania posiadanego sprzętu do mechanicznego tynkowania a sprawdzonego na podstawie analiz kosztu tynkowania 1 m² ręcznie w stosunku do kosztu tynkowania 1 m² mechanicznie Biuro Pełnomocnika Ministra posiadany sprzęt mechanicznego tynkowania przydzieli innym zjednoczeniom posiadającym odpowiedni front pracy celem racjonalnego ich wykorzystania.

12. Zwiększenia propagandy wizualnej odnośnie współzawodnictwa i nowatorskich metod pracy drogą tablic, gazetek, błyskawic itp. oraz omawianiem na naradach wytwórczych ze szczególnym zwróceniem uwagi na sposoby i metody pracy stosowane przez czołowych pracowników danego zakładu pracy wraz z ich popularyzacją.

W pierwszym rzędzie należy pokazywać pracowników stosujących nowatorskie metody pracy z wykazaniem wydajności i wysokości zarobku.

13. Piętnowania w gazetkach, błyskawicach oraz na naradach wytwórczych pracowników odnoszących się niechętnie do współzawodnictwa i nowatorskich metod pracy.

W wypadku udowodnionej wybitnie złej woli w tej mierze — referenci współzawodnictwa wszystkich szczebli organizacyjnych winni złożyć meldunek bezpośrednio do komórki nadrzędnej z równoczesnym powiadomieniem Biura Pełnomocnika Ministra.

Biuro Pełnomocnika Ministra zobowiązuje dyrektorów wszystkich centralnych zarządów i zjednoczeń wydzielonych do nadesłania w terminie do dnia 1-go lipca 1953 r. odpisów zarządzeń wydanych w wykonaniu niniejszego pisma okólnego.

PEŁNOMOCNIK MINISTRA

M. Krajewski

44.

PISMO OKÓLNE Nr 34

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO DEPARTAMENT KSIĘGOWOŚCI

L. dz. KS-I/S-1a

z dnia 9 czerwca 1953 r.

w sprawie ewidencji kosztów związanych z usługami wozaków.

W związku z punktem 3 § 1 Instrukcji o składnikach funduszu płac stanowiącej załącznik do Uchwały Nr 53 Prezydium Rządu z dnia 10 stycznia 1953 r. (Monitor Polski Nr A-15, poz. 210). Departament Księgowości komunikuje:

1. Przepisy zawarte w pkcie 3 § 1 w/w Instrukcji dotyczą wozaków nierejestrowanych — nie posiadających zezwoleń na publiczny transport drogowy (mało i średnio rolni chłopi) — (pkt. 1 § 2 zarządzenia Ministra Finansów oraz Transportu Drogowego i Lotniczego z dnia 20 stycznia 1953 roku. (Monitor Polski Nr A-13, poz. 180).

2. Należności wozaków nierejestrowanych dzieli się na 2 części:

a) koszt pracy wozaka — wypłacany z bezosobowego funduszu płac z pozycji „płace doraźne",

b) koszt zużycia zaprzęgu wypłacany ze środków na wydatki rzeczowe.

W przypadku trudności w ustaleniu wysokości rzeczywistych w danych warunkach kosztów zużycia zaprzęgu i kosztów z tytułu wynagrodzenia wozaków za wykonaną pracę przyjmuje się:

— 50% należności wynikającej z r-ku wozaka jako koszty zużycia zaprzęgu,

— pozostałą kwotę jako koszty wynagrodzenia wozaka pokrywane z bezosobowego funduszu płac.

3. **Księgowania należności wozaków nierejestrowanych** przebiegają następująco: (w/g RPK dla p-stw wyk. inw.):

	Dt	Ct
a) suma faktury wozaka		
aa) część faktury pokrywana z bezosobowego funduszu płac	141	078
ab) część faktury pokrywana ze środków na wydatki rzeczowe	Rozdz. XIII, XIV, II,	078
b) potrącony podatek	078	085
c) rozliczenie wynagrodzeń wozaków pokrytych z bezosobowego funduszu płac	Rozdz. XIII, XIV, II	141
d) zapłata należności wozakowi	078	041, 043

4. **Należności wozaków rejestrowanych** — posiadających zezwolenie na publiczny transport drogowy pokrywane są w całości ze środków na wydatki rzeczowe, przy czym odpowiednie przeksięgowania przebiegają następująco:

	Dt	Ct
a) suma faktury wozaka	Rozdz. XIII, XIV, II	071
b) potrącony podatek	071	085
c) zapłata należności wozakowi	071	041, 043

5. Faktury wozaków rejestrowanych i nierejestrowanych zaliczone do kosztów bezpośrednich produkcji budowlano-montażowej (konta 151, 152, 156) odnosi się w analityce w całości do poz. „inne koszty bezpośrednie".

6. Zasady księgowego ujęcia rozliczeń z wozakami należy odpowiednio stosować również w przedsiębiorstwach innych gałęzi gospodarczych, w których występują usługi wozaków w oparciu o obowiązujące w tych jednostkach plany kont.

DYREKTOR DEPARTAMENTU

S. Wojciechowski

45.

PISMO OKÓLNE Nr 35

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO DEPARTAMENT KSIĘGOWOŚCI

L. dz. KS-I/D-1a

z dnia 9 czerwca 1953 r.

w sprawie bilansu otwarcia nowopowstałych przedsiębiorstw.

Departament Księgowości podaje niżej, wyjaśnione przez Ministerstwo Finansów, zasady odnoszące się do sposobu wykazywania danych bilansu otwarcia w sprawozdaniach finansowych nowopowstałych przedsiębiorstw.

W przedsiębiorstwach państwowych utworzonych na podstawie art. 1 dekretu z dnia 26.X.1950 r. o przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. Nr 49, poz. 439), za bilans otwarcia uważa się stan aktywów i pasywów na dzień rozpoczęcia działalności.

Za dzień rozpoczęcia działalności dla celów sporządzenia bilansu otwarcia uważa się dzień, w którym otwarto dla danego przedsiębiorstwa rachunek rozliczeniowy we właściwym oddziale banku, obsługującym jego działalność eksploatacyjną.

Bilansem otwarcia winny być objęte wszystkie składniki majątku trwałego i obrotowego przekazane danemu przedsiębiorstwu na własność nieodpłatnie względnie odpłatnie, jak również oddane mu do użytkowania, których przejęcie fizyczne nastąpiło do dnia rozpoczęcia działalności niezależnie od formalnego przejęcia opartego o protokóły zdawczo-odbiorcze.

Powyższe wyjaśnienia nie dotyczą bilansów otwarcia nowopowstałych przedsiębiorstw, utworzonych w trybie określonym zarządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 27.I.1951 r. w sprawie łączenia przedsiębiorstw państwowych (§ 3 i § 4).

DYREKTOR DEPARTAMENTU

S. Wojciechowski

46.

PISMO OKÓLNE Nr 36

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO DEPARTAMENT KSIĘGOWOŚCI

L. dz. KS-I/S-1a

z dnia 9 czerwca 1953 r.

w sprawie przestrzegania przepisów dotyczących księgowania rozliczeń z dostawcami za nabyte wyroby, towary, materiały i usługi.

Ministerstwo Finansów zawiadomiło Departament, iż przedsiębiorstwa budownictwa przemysłowego nie przestrzegają wydanych przepisów dotyczących sposobu księgowania rozliczeń z dostawcami za nabyte wyroby, towary, materiały i usługi.

W związku z tym Departament Księgowości prosi aby główni księgowi jednostek prowadzących samodzielną księgowość skontrolowali czy dekretowanie dokumentów dotyczących wspomnianych wyżej rozliczeń dokonywane jest zgodnie z obowiązującymi przepisami, a w przypadku stwierdzenia niewłaściwego dekretowania przeprowadzili instruktaż.

Obowiązujące w tym zakresie przepisy zawarte są poza komentarzem do rpk w następujących pismach okólnych Departamentu:

1) Nr 11 z dnia 3.6.1952 r. w sprawie księgowania rozliczeń z tytułu dostaw towarów, wyrobów i usług oraz kar za zwłokę od żądań zapłaty niepokrytych w terminach,
2) Nr 29 z dnia 7.10.1952 r. w sprawie daty przeterminowania żądań zapłaty,
3) Nr 6 z dnia 21.I.1953 r. dot. branżowych planów kont ustęp IV, V, VI i VII.

Jednocześnie Departament podkreśla, że księgowanie rozliczeń za dostawy regulowane w trybie inkasa bankowego może być dokonywane wyłącznie na podstawie żądań zapłaty, a nie na podstawie faktur oraz, że dostawy, na które otrzymano fakturę, lecz nie otrzymano jeszcze żądania zapłaty, wykazywać należy jako dostawy niefakturowane.

DYREKTOR DEPARTAMENTU

S. Wojciechowski

47.

PISMO OKÓLNE Nr 37

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

DEPARTAMENT KSIĘGOWOŚCI

L. dz. KS-I/S-1f

z dnia 9 czerwca 1953 r.

w sprawie księgowego ujęcia i rozliczania mank, ubytków i strat na materiałach, stwierdzonych w jednostkach nadzoru inwestycyjnego, jak również nadwyżek materiałowych w tych jednostkach.

W związku z wątpliwościami jakie nasuwają się jednostkom nadzoru inwestycyjnego przy ujęciu księgowym mank, ubytków i strat na materiałach, Departament Księgowości wyjaśnia, że zarówno w odniesieniu do materiałów inwestycyjnych (012) jak i ewidencjonowanych na kontach rozdziału XI obowiązuje zasada podana w piśmie okólnym Departamentu Nr 6 z dnia 21 stycznia 1953 r. (Rozdział III) przewidująca wstępne rejestrowanie w/w zaszłości na koncie 080 „Roszczenia z tytułu mank, ubytków i strat".

Rozliczenie salda konta 080 przebiega w jednostkach nadzoru inwestycyjnego w sposób następujący:

1) zapłatę przez osoby odpowiedzialne zobowiązań wobec przedsiębiorstwa z tytułu zawinionych przez nie mank, ubytków i strat na materiałach, dokonaną bezpośrednio na konto bankowe, księguje się w ciężar konta 017/1 „Rozliczenie finansowania inwestycji lub konta 020 „Rachunek bankowy środków na inwestycje i kapitalne remonty" (w zależności od tego, czy zakup materiałów finansowano ze środków na inwestycje limitowe czy pozalimitowe) i na dobro konta 080 „Roszczenia z tyt. mank, ubytków i strat" ewent. 078 „Inne należności i zobowiązania" lub 079 „Roszczenia sporne".

   W przypadku wpłaty tych sum do kasy lub na rachunek rozliczeniowy odpowiednie księgowania przebiegają w Dt konta 041 „Kasa" lub 043 „Rachunek rozliczeniowy" z Ct konta 080 „Roszczenia z tyt. mank, ubytków i strat", 078 „Inne należności i zobowiązania" lub 079 „Roszczenia sporne".

2) Ubytki w granicach norm wyksięgowuje się z Ct konta 080 „Roszczenia z tytułu mank, ubytków i strat" w ciężar odpowiednich kont kosztów (011/1 „Inwestycje właściwe rozpoczęte", 011/2 „Koszty związane z uruchomieniem nowej produkcji", 157 „Produkcja pomocnicza", 161 „Koszty administracyjno - gospodarcze" itd.).

3) Niezawinione manka, ubytki ponad normę i straty przenosi się z Ct konta 080 „Roszczenia z tyt. mank, ubytków i strat" w Dt konta 081 „Manka, ubytki i straty niezawinione". Po wydaniu zgody przez jednostkę nadrzędną na spisanie tych pozycji niezawinione manka, ubytki i straty wyksięgowuje się z Ct konta 081 w Dt konta 201 „Straty i zyski".

Nadwyżki na materiałach ewidencjonowanych w jednostkach nadzoru inwestycyjnego na koncie 012 „Materiały na inwestycje" i w rozdz. XI „Materiały" księguje się na dobro konta 201 „Straty i zyski".

DYREKTOR DEPARTAMENTU

S. Wojciechowski

48.

PISMO OKÓLNE Nr 38

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

DEPARTAMENT KSIĘGOWOŚCI

L. dz. KS-I/D-1a

z dnia 10 czerwca 1953 r.

w sprawie dolnej granicy kosztów kapitalnych remontów.

W związku ze zgłoszonymi do Departamentu zapytaniami odnośnie wysokości dolnej granicy kosztów kapitalnych remontów Departament Księgowości wyjaśnia, że wszystkie jednostki budownictwa przemysłowego obowiązuje do czasu wydania nowych w tym względzie przepisów zarządzenie Ministra Budownictwa Przemysłowego Nr 143 z dnia 6 października 1951 r., ustalające, że przewidzianą w instrukcji Nr 30 P.K.P.G. granicę złotych 9.000 obniża się z dniem 1.I.1952 r. do wysokości złotych 3.000.

Tym samym podana w komentarzu do branżowego planu kont dla przedsiębiorstw budowlano - montażowych granica dolna złotych 9.000, obowiązująca jednostki innych resortów nie odnosi się do jednostek budownictwa przemysłowego.

DYREKTOR DEPARTAMENTU

S. Wojciechowski

49.

Warszawa, dnia 5 czerwca 1953 r.

ZATWIERDZAM

w/z. MINISTRA

Inż. St. Pietrusiewicz

Podsekretarz Stanu

INSTRUKCJA Nr 6

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

ZARZĄD ZAOPATRZENIA ROBOTNICZEGO

z dnia 6 czerwca 1953 r.

w sprawie odpłatnego zaopatrzenia pracowników budownictwa przemysłowego w odzież specjalną.

Na podstawie upoważnienia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 6 marca 1953 r. znak: DNJC-09-10/53 ustala się następujące zasady odpłatnego zaopatrywania pracowników jednostek organizacyjnych budownictwa przemysłowego w odzież specjalną:

Przepisy ogólne

§ 1. Pracownikom zatrudnionym na otwartej przestrzeni oraz w magazynach nieopalanych i w otwartych halach przysługuje prawo do odpłatnego zaopatrzenia w odzież specjalną (patrz zał. Nr 1).

§ 2. Przez odzież specjalną rozumie się: ubrania watowane, kurtki wzgl. płaszcze przeciwdeszczowe oraz buty gumowe i filcowe.

§ 3. Zaopatrzenie następuje na podstawie zaświadczenia, wydanego przez jednostkę organizacyjną, w której pracownik jest zatrudniony, zwaną w dalszym ciągu „zakład pracy", stwierdzającego uprawnienie do nabycia wyszczególnionej w zaświadczeniu odzieży.

§ 4. Zaopatrzenie w odzież specjalną odbywa się na zasadach pełnej odpłatności po cenach detalicznych.

§ 5. Należność za dostarczoną odzież zakład pracy potrąca pracownikowi z uposażenia w ratach miesięcznych nie niższych, niż 50 zł, z których pierwsza płatna jest przy odbiorze odzieży przez pracownika.

§ 6. Odsetki z tytułu kredytu pokrywa pracownik.

§ 7. Z odzieży specjalnej pracownik ma prawo korzystać poza miejscem i czasem pracy.

§ 8. Pracownik ma prawo do ponownego nabycia odzieży specjalnej po upływie obowiązujących okresów zużycia.

§ 9. Akcję odpłatnego zaopatrzenia w odzież specjalną prowadzą Oddziały Zaopatrzenia Robotniczego, zwane w dalszym ciągu „OZR", wyszczególnione w spisie, stanowiącym zał. Nr 2 do instrukcji.

§ 10. OZR dokonują zakupu odzieży specjalnej ze środków obrotowych.

§ 11. OZR korzystają z kredytu, udzielonego im przez banki finansujące, na zakup i sprzedaż ratalną odzieży specjalnej.

§ 12. Zakłady pracy, zatrudniające pracowników, którzy otrzymali odzież specjalną, są odpowiedzialne za należyte dokonywanie strąceń z tytułu tych należności.

Przepisy szczegółowe

§ 13. Zakłady pracy budownictwa przemysłowego złożą do dnia 25 czerwca 1953 r. do właściwych OZR zapotrzebowania na odzież specjalną na 1953 r. z wyszczególnieniem stanowisk pracy, dla których odzież jest przeznaczona.

§ 14. OZR do dnia 1 lipca 1953 r. prześlą do Zarządu Zaopatrzenia Robotniczego (ZZR) zbiorcze zapotrzebowania.

§ 15. ZZR skieruje do Departamentu Płac i Norm PKPG zapotrzebowania wraz z wyszczególnieniem stanowisk pracy.

§ 16. ZZR poda do wiadomości OZR ilość przydzielonej odzieży, miejsce odbioru i wysokość udzielonego kredytu oraz bank, który będzie finansował zakup i ewent. sprzedaż ratalną odzieży specjalnej.

§ 17. OZR niezwłocznie wezwą zainteresowane jednostki organizacyjne do odbioru odzieży, wyznaczając im dzień, godzinę i miejsce odbioru. Odbiór odzieży odbywa się środkami transportowymi i na koszt odbierającego zjednoczenia (przedsiębiorstwa), w miejscu wskazanym przez OZR.

§ 18. Przed odbiorem odzieży specjalnej osoba upoważniona (mąż zaufania, delegat, pełnomocnik) przez jednostki organizacyjne złoży w właściwym OZR zaświadczenia, o jakich mowa w § 3 niniejszej instrukcji, wpłaci należność i uzyska asygnatę do odbioru odzieży z wyszczególnieniem nazwy, rodzaju i ilości towaru.

§ 19. Sprzedaż odzieży specjalnej odbywa się w zasadzie za gotówkę. Na życzenie pracownika spłata należności może być rozłożona na raty miesięczne, przy zachowaniu następujących warunków:

1) żądający rozłożenia na raty powinien być zatrudniony w danym zjednoczeniu (przedsiębiorstwie) przynajmniej 6 miesięcy,
2) jego uposażenie nie może być obciążone,
3) stosunek pracy nie może być mu wymówiony,
4) zobowiązanie spłaty należności podpisuje 2 żyrantów, odpowiadających solidarnie z płatnikiem za dług zaciągnięty przez pracownika i którzy powinni odpowiadać takim samym, jak on, warunkom,
5) dla spłaty należności w ratach miesięcznych pracownik może nabywać kolejno tylko po jednym z przysługujących mu do nabycia przedmiotów, tj. albo ubranie watowane, albo kurtkę, albo płaszcz przeciwdeszczowy, albo buty gumowe, albo też buty filcowe z tym, że po spłacie należności za jeden przedmiot może korzystać z prawa do nabycia następnego przedmiotu ze spłatą w ratach miesięcznych. W tych wypadkach zjednoczenia (przedsiębiorstwa) będą wydawały pracownikom zaświadczenia, o których mowa w § 3 instrukcji, kolejno na każdy przedmiot oddzielnie,
6) kupujący odzież na raty miesięczne przy zawarciu transakcji, osobiście lub przez upoważnioną do tego celu przez jednostki organizacyjne osobę (patrz § 18 instrukcji):
   a) wpłaca przynajmniej 40% ceny kupna,
   b) wpłaca koszty kredytu bankowego w wysokości 2%, koszty manipulacyjne pół %, stawkę zabezpieczenia pół % — razem 3% w stosunku do kredytowanej sumy,
   c) wpłaca koszty inkasa bankowego weksli w wypadku, gdy należność z weksli będzie inkasowana przez bank, wynoszące od każdego weksla miejscowego po zł 3.50 i od każdego zamiejscowego weksla po zł 3.80,
   d) składa zaświadczenie, o którym mowa w pkt. 5 § 19 (zaświadczenie traci ważność po upływie 10 dni od daty wystawienia),
   e) składa zaświadczenie z miejsca pracy wg wzoru Nr 1,
   f) składa dwa zaświadczenia o dwóch żyrantach wg wzoru Nr 1,
   g) składa weksle na każdą przypadającą ratę miesięczną oddzielnie.

§ 20. Pracownikowi może być przyznany kredyt ratalnej spłaty do wysokości nieprzekraczającej 2-tygodniowego jego lub każdego z żyrantów zarobku za ostatni miesiąc.

§ 21. Raty miesięczne w żadnym wypadku nie mogą być niższe aniżeli: przy transakcji do zł 400.— zł 50.—, przy transakcji do zł 700.— zł 100.—, przy transakcji powyżej zł 700.— zł 150.—.

§ 22. Do weksli nabywca dołącza:

1) oświadczenie swoje wg wzoru Nr 2,
2) oświadczenie 2-ch żyrantów wg wzoru Nr 3.

§ 23. OZR obowiązany jest zwracać uwagę na prawidłowość wystawiania weksli, w szczególności:

1) blankiet wekslowy winien być wypełniony atramentem, czytelnie, bez żadnych poprawek, przekreśleń, przeróbek, wycierań i wyskrobywań,
2) blankiet wekslowy nie może był choćby częściowo podarty lub noszący ślady jakichkolwiek przeróbek,
3) wystawca i żyranci podpisują weksle:
   a) w prawym dolnym rogu weksla złoży swój podpis wystawca,
   b) na odwrotnej stronie weksla w odległości około 10 cm od lewej krawędzi składa swój podpis pierwszy żyrant, a w odległości dalszych 10 cm składa swój podpis drugi żyrant,
4) pozostałą część weksla wypełnia OZR wg wzoru Nr 4.

§ 24. OZR wystawia każdemu nabywcy na kredyt wekslowy na sprzedany towar rachunek z uwidocznieniem w oddzielnej pozycji wartości towaru i w oddzielnej pozycji doliczonych kosztów inkasa, dyskonta (odsetek) i manipulacji. Rachunek wystawia się w 4 egzemplarzach, z których 2 egzemplarze wręcza się nabywcy: 1 egz. zachowuje dla siebie, na drugim kwituje odbiór towaru i zwraca Oddziałowi Zaopatrzenia Robotniczego.

§ 25. Pracownik OZR, po sprawdzeniu ważności i prawidłowości zaświadczeń, po ustaleniu, że weksle odpowiadają wymogom przepisów, zgodnie z § 23 niniejszej instrukcji, po stwierdzeniu autentyczności podpisów na wekslach wystawcy i żyrantów przez porównanie ich z podpisami na zaświadczeniach, o których mowa w § 22 (wzór Nr 2 i Nr 3) niniejszej instrukcji oraz po przyjęciu wypłat, weksli, zaświadczeń i wystawieniu rachunku na towar — wydaje zakupiony towar nabywcy wzgl. osobie do tego celu upoważnionej.

Pracownicy zatrudnieni przy ratalnej sprzedaży odzieży specjalnej, ponoszą całkowitą odpowiedzialność służbową

i materialną za wszelkie straty wynikłe dla OZR z tytułu niezastosowania się do przepisów niniejszej instrukcji.

§ 26. Pracownik OZR odprowadza gotówkę z dziennego utargu, zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Weksle przekazuje codziennie do komórki księgowo-finansowej.

Kierownik i st. księgowy OZR czuwają nad prawidłowym przekazywaniem gotówki i weksli.

Komórka księgowo-finansowa OZR po otrzymaniu weksli odpowiedzialna jest za dalsze dopilnowanie spraw związanych z operacjami wekslami.

§ 27. W odpowiednim terminie przed każdą wypłatą komórka księgowo-finansowa OZR przekazuje zjednoczeniu (przedsiębiorstwu) przeznaczony do inkasa na dany miesiąc portfel wekslowy wraz ze specyfikacją złożonych do inkasa weksli.

Zjednoczenie inkasuje należności z weksli z poborów (zarobków) wystawcy, a w braku pokrycia — z poborów (zarobków) jednego z żyrantów lub obydwóch żyrantów.

§ 28. Zainkasowaną z weksli gotówkę zjednoczenie (przedsiębiorstwo) przekazuje temu Oddziałowi Zaopatrzenia Robotniczego, który złożył weksle do inkasa.

Przepisy końcowe

§ 29. Weksle złożone do inkasa do zjednoczenia (przedsiębiorstwa) wolne są od opłat kosztów inkasa bankowego, o których mowa w § 19 pkt 6 lit. c niniejszej instrukcji.

§ 30. Oddziały Zaopatrzenia Robotniczego, zjednoczenia (przedsiębiorstwa) zarządy i odcinki budowlane oraz budowy obowiązane są poinformować pracowników o formalnościach niezbędnych dla kupna ratalnego według postanowień niniejszej instrukcji.

§ 31. Instrukcja niniejsza załatwia wszystkie indywidualne wnioski w poruszonej sprawie.

DYREKTOR ZARZĄDU

J. Egierski
p. o. V-Dyrektor

Wzór Nr 1

.... dnia ...... 1953 r.

Nazwa przedsiębiorstwa
wystawiającego zaświadczenie

ZAŚWIADCZENIE Nr............

Zaświadcza się, że Ob. (imię, imię ojca i nazwisko) zamieszkały — zgodnie z okazaną kartą meldunkową za Nr........... wydaną przez .... (lub też) zgodnie z okazanym dowodem osobistym za Nr........... wydanym przez .... w (podać miejsce zamieszkania) ul. .... Nr .... jest stałym pracownikiem naszego Zjednoczenia (przedsiębiorstwa) od dnia .... w charakterze .... oraz że stosunek umowy o pracę z wyżej wymienionym nie został wymówiony. Wynagrodzenie miesięczne brutto wyżej wymienionego wyniosło za ostatni miesiąc zł .... i nie jest obciążone ani zajęciem sądowym ani też zajęciem z innego tytułu.

Wyżej wymieniony nie jest obciążony z tytułu ratalnej spłaty należności.

(pieczątka i podpisy)

Wzór Nr 2

.... dnia .... 1953 r.

Do

....

(wpisać pełne brzmienie Zjednoczenia (przedsiębiorstwa)

Ja niżej podpisany (imię, imię ojca i nazwisko wystawcy) posiadacz dowodu osobistego za Nr................ wydanego(ej) karty meldunkowej za Nr................

przez .... niniejszym wyrażam zgodę na potrącenie mi każdego miesiąca z listy płac wzgl., na wykupywanie z moich poborów (zarobków) weksli moich, złożonych przez tutejszy Oddział Zaopatrzenia Robotniczego w Zjednoczeniu (przedsiębiorstwie) do inkasa lub też na jednorazowe potrącenie mi całkowitej resztującej należności z tytułu wszystkich weksli bez względu na ich datę płatności w wypadku, gdy stosunek umowy o pracę zostaje ze mną lub z jednym z moich żyrantów rozwiązany.

....
(podpis wystawcy weksli)

Stwierdza się, że umieszczony wyżej podpis jest własnoręcznym podpisem Ob. .... położonym w mojej obecności.

(pieczątka i podpis
kierownika personalnego)

Wzór Nr 3

.... dnia .... 1953 r.

Do

....

(wpisać pełne brzmienie Zjednoczenia (przedsiębiorstwa)

My niżej podpisani: (imię, imię ojca i nazwisko pierwszego żyranta) posiadacz dowodu osobistego za Nr ....
karty meldunkowej za Nr ....
wydanego(ej) przez .... zamieszkały (wstawić adres stałego zamieszkania wg dowodu osobistego lub karty meldunkowej) i (imię, imię ojca i nazwisko drugiego żyranta) posiadacz dowodu osobistego za Nr ....
karty meldunkowej za Nr ....
wydanego(ej przez .... zamieszkały .... niniejszym wyrażamy zgodę na potrącanie nam każdego miesiąca każdemu z nas — wg uznania Zjednoczenia (przedsiębiorstwa) — z listy płac przypadających z weksli płatnika (wystawcy) — tutaj wymienić imię i nazwisko wystawcy - dłużnika weksli — rat miesięcznych lub na jednorazowe potrącenie każdemu z nas — wg uznania Zjednoczenia (przedsiębiorstwa) — całkowitej resztującej należności z tytułu wszystkich weksli bez względu na ich datę płatności w wypadku, gdy stosunek umowy o pracę płatnika (wystawcy) weksli wzgl. jednego z nas żyrantów zostaje rozwiązany.

(podpis pierwszego żyranta)

(podpis drugiego żyranta)

Stwierdza się, że umieszczone wyżej podpisy są własnoręcznymi podpisami Obywateli (imiona i nazwiska pierwszego i drugiego żyranta) położonymi w mojej obecności.

(pieczątka i podpis
kierownika personalnego)

Wzór Nr 4

Nowa Huta, dnia 15 maja 1953 r. Na zł 70.—

Dnia 1 czerwca 1953 r. zapłacę bez protestu za ten sola weksel na zlecenie (imię i nazwisko pierwszego żyranta) zł słownie siedemdziesiąt. . . . .

(imię i nazwisko oraz dokładny adres wystawcy)

....
(podpis wystawcy)

Załącznik Nr 1 do instrukcji Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego—Zarząd Zaopatrzenia Robotniczego z dn. 6.VI 1953.

WYKAZ STANOWISK

uprawniających pracowników budownictwa przemysłowego do nabycia odzieży specjalnej na warunkach odpłatności.

Prawo do zaopatrzenia w odzież specjalną przysługuje pracownikom zatrudnionym na otwartej przestrzeni oraz w magazynach nieopalanych i w otwartych halach (§ 1 instrukcji).

Lp.	Nazwa stanowiska pracy	Nazwa odzieży	minim. okres zużycia w miesiącach
1	2	3	4
1	asfalciarz	kurtka wzgl. płaszcz przeciwdeszczowy	48
2	betoniarz przy produkcji elementów prefabrykacji	ubranie watowane	48
		buty gumowe	12
3	blacharz	kurtka wzgl. płaszcz przeciwdeszczowy	48
4	brukarz	ubranie watowane	48
5	cieśla budowl.	kurtka wzgl. płaszcz przeciwdeszczowy	48
6	dekarz	kurtka wzgl. płaszcz przeciwdeszczowy	48
		ubranie watowane	48
7	dozorca obchodowy	kurtka wzgl. płaszcz przeciwdeszczowy	48
8	gracownik	,, ,, ,, ,,	48
9	inspektor terenowy	,, ,, ,, ,,	48
10	instruktor techniczny	,, ,, ,, ,,	48
		buty filcowe	48
11	instalator gazu i C.-O.	kurtka wzgl. płaszcz przeciwdeszczowy	48
		ubranie watowane	48
12	instalator wod. kan.	kurtka wzgl. płaszcz przeciwdeszczowy	48
13	,, sieci napow. i pomoc.	,, ,, ,, ,,	48
		buty filcowe	48
14	,, elektr. kablowy i pomoc	kurtka wzgl. płaszcz przeciwdeszczowy	48
15	inżynier zatr. w terenie	,, ,, ,, ,,	48
		buty gumowe	12
16	kaferzysta i pomoc	kurtka wzgl. płaszcz przeciwdeszczowy	48
		buty gumowe	12
		,, filcowe	48
17	kierowca samoch. cięż.	kurtka wzgl. płaszcz przeciwdeszczowy	48
18	kamieniarz	,, ,, ,, ,,	48
		buty filcowe	48
19	kotlarz kadłub. i sztamer	ubranie watowane	48
20	kopacz	kurtka	48
21	konwojent transport.	,, wzgl. płaszcz przeciwdeszczowy	48
22	lastrykarz	ubranie watowane	48
23	linkowy i pomoc nurka	kurtka wzgl. płaszcz przeciwdeszczowy	48
		ubranie watowane	48
		buty gumowe	12
24	majster terenowy	kurtka wzgl. płaszcz przeciwdeszczowy	48
		buty gumowe	12
25	malarz i pomoc	kurtka wzgl. płaszcz przeciwdeszczowy	48
26	marynarz	kurtka	48
		ubranie watowane	48
		buty gumowe	12
27	maszynista dźwig. i pomoc.	,, filcowe	48
28	,, parowozu	,, ,,	48
29	magazynier i pomoc	ubranie watowane	48
		buty filcowe	48
30	maszynista statków	,, gumowe	12
		,, filcowe	48
31	meliorator i pomoc	kurtka wzgl. płaszcz przeciwdeszczowy	48
		ubranie watowane	48
		buty gumowe	12
32	mechanik	kurtka wzgl. płaszcz przeciwdeszczowy	48
		ubranie watowane	48
		buty gumowe	12
33	miner strzałowy	kurtka wzgl. płaszcz przeciwdeszczowy	48
		buty gumowe	12
34	monter konstr. stal. i pomoc	,, filcowe	48
35	murarz i pomoc	kurtka wzgl. płaszcz przeciwdeszczowy	48
36	nitownik, nitogrzej	buty filcowe	48

1	2	3	4
37	obsługa pokład. stat. i barak	kurtka wzgl. płaszcz przeciwdeszczowy	48
		ubranie watowane	48
38	obsługa sprzętu i maszyn bud.	„ „	48
		kurtka przeciwdeszczowa	48
39	obsługa pomp wodnych	„ „	48
		ubranie watowane	48
		buty gumowe	12
40	operator sprzętu ciężk. i pomoc	kurtka wzgl. płaszcz przeciwdeszczowy	48
		buty filcowe	48
41	posadzkarz	ubranie watowane	48
42	przetokowy, zwrotniczy i ustaw.	kurtka wzgl. płaszcz przeciwdeszczowy	48
		buty filcowe	48
43	pracownicy konserw. torów	„ „	48
		kurtka wzgl. płaszcz przeciwdeszczowy	48
44	„ żwirowni i kamieniołomów	„ „ „ „	48
		ubranie watowane	48
45	„ laborat. pol.	kurtka wzgl. płaszcz przeciwdeszczowy	48
46	„ niewykwalifikowani	„ „ „ „	48
47	studniarz	„ „ „ „	48
		buty gumowe	12
48	spawacz	„ filcowe	48
49	szklarz świetlikowy	kurtka wzgl. płaszcz przeciwdeszczowy	48
50	szkutnik	„ „ „ „	48
		ubranie watowane	48
		buty gumowe	12
51	szlifierz-lastryk	ubranie watowane	48
52	ślusarz	kurtka wzgl. płaszcz przeciwdeszczowy	48
		ubranie watowane	48
53	szyper i sternik	kurtka przeciwdeszczowa	48
		ubranie watowane	48
		buty gumowe	12
54	smarownik	kurtka przeciwdeszczowa	48
		ubranie watowane	48
55	tamiarz, faszyniarz i pomoc	„ „	48
56	trakowy	„ „	48
57	technik terenowy	kurtka przeciwdeszczowa	48
		buty gumowe	12
58	wiertacz konstr. stal.	„ filcowe	48
59	„ ziemi	„ „	48
60	zbrojarz i pomoc	„ „	48

Załącznik Nr 2 do instrukcji Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego — Zarząd Zaopatrzenia Robotniczego z dnia 6 czerwca 1953 r.

WYKAZ

Oddziałów Zaopatrzenia Robotniczego, uprawnionych do prowadzenia odpłatnego zaopatrzenia pracowników budownictwa przemysłowego w odzież specjalną.

OZR przy Krakowskim PZB	dla woj. krakowskeigo
OZR przy Nowej Hucie	„ Nowej Huty
OZR przy Rzeszowskim PZB	„ woj. rzeszowskiego
OZR przy Lubelskim PZB	„ „ lubelskiego
OZR przy Białostockim PZB	„ „ olsztyńskiego i białostockiego
OZR przy Gdańskim PZB	„ „ gdańskiego
OZR przy Szczecińskim PZB	„ „ koszalińskiego i szczecińskiego
OZR przy Poznańskim PZB	dla woj. zielonogórskiego i poznańskiego
OZR przy Kieleckim PZB	„ „ kieleckiego
OZR przy Metrobudowie	„ m. st. Warszawy i woj. warszawskiego
OZR przy Łódzkim PZB	„ woj. łódzkiego
OZR przy Hucie im. Bieruta	„ pow. częstochowskiego
OZR przy Stalinogrodzkim Zjedn. Wodno-Inż.	„ „ sosnowieckiego, bielskiego i gliwickiego
OZR przy Stalinogrodzkim PZB	„ dla pozostałej części woj. stalinogrodzkiego
OZR przy Wrocławskim PZB Nr 1	„ woj. wrocławskiego
OZR przy Bydgoskim PZB	„ „ bydgoskiego
OZR przy Opolskim PZB	„ „ opolskiego

Wszystkie jednostki organizacyjne Min. Bud. Przemysłowego składają zapotrzebowania wg układu wojewódzkiego do w/w OZR, które są jedynie uprawnione do przeprowadzania sprzedaży odzieży specjalnej.

Adres Redakcji i Administracji: Ministerstwo Budownictwa Przemysłowego, Warszawa, Krucza 24/26. Telefon 834-81.
Tel. wewn. Redakcji: 392; Administracji 495. Prenumerata: roczna zł 30.—, numer pojedynczy zł 1.50.
Prenumeratę należy wpłacać na konto: N.B.P. konto 378-412/987 cz. 24 — dział 5 — rozdział 17.

Druk LSW W-wa, Al. Jerozolimskie 123. Pap. sat. kl. VII- A1/60 g. Zam. 465c zdn. 8.VI.53 r. 4-B-16954